

פג:

עין משפט
גד מצוה

י"א א מ"י פ"ד מהלכות
עירובין הלכה טו
ט"ש"ע ח"ח סי' שעה
סעיף כ:
י"ב ב מ"י פ"ג מהל'
עירובין הלכה טו:

תורה אור השלם

1. והעמר עשרית
האיפה הוא:

מוסף רש"י

[illegible]

ואנשי מרפסת. דורך
עלויה הכנה מחפון
לה עירובו. ולא עירובו.
שני חלר עם בני מרפסת
הכל עירוב וכל למען וכל
למען, וכל מרפסת וכל
למפסת, וכל בני מרפסת
שיררן לה טעולה מרפסת
נגסל וכל מרפסת, להרד,
למפסת, וכל בני מרפסת
מפסת (וט): כל מרפסת
מפסת עילי ורפסת מפסת
והכל וכל מרפסת, וכל
למפסת מרפסת עילי
(ולמפסת): כל מרפסת
מפסת, כען עמוד וכל
למפסת, מרפסת
למפסת, וכל מרפסת, וכל
הכל וכל מרפסת, וכל
מרפסת, וכל.

רבינו חננאל

כדי ערשטווייטס, וואס
כדי ערשטנס, כדי ערשט
מדרב, כדרכים וואס
עשירות האפיס, מיין
אנזשעטענדיגס קאמ
עוד הייבן בחלה שה
עוד יושלם, וואס של
ציפור, מיין אנזשעט
אנזשעטענדיגס וואס
בריא (ברוך) וואס
פחות מיין איר וואס
מיוזשענדיג, מיוזשענדיג
מיוזשענדיג, יתר מיין
איר, ערשטנס, מיין
חצר שטח וואס ערשט
שטח, שטח למסח

[פחות] מיכן לחצר כו', פשי

פג: כיצד משתתפין פ

שבעת רבעים קמה ועוד חייבין בחלה. פי' ו' טוגן ועוד להיוט בילה וחומש בילה דכ"ה בקוטרם והם שש רישולמיות וה' רבעים קמה ועוד חייבין בשנה ל"ג כ"ה (ועוד החם משמע דבשל כרי עיסותיכם וכמה המדבר וכמה עיסת ד עשירית האיפה הוא קמה ועוד חייבין בחלה של ציפורי שהן זו ה"ה בריא ומא פחות מבאן מקולקל ב חצר ואנשי מרפסת שגובה ה' טפחים למר חוליית הבור והסלע למרפסת פחות מבאן אבל במופלגת אפילו ואזו היא סמוכה כל טפחים: גמ' פשיטא היינו חלוק שבין שר ולזה בזריקה היינו לזה בשלשול ולזה שבין ב' חצירות לזו היינו ידרבה בר רב ב פתח ולזה בשלשו אמר רב נחמן לזה מאי אמר רב שניהן נותנין אותו לזה שבין בנתח ולזה שתשמישו שתשמישו לזה בנתח אותו לזה שתשמישו ואנשי מרפסת ששגובה עשרה טפחים לחצר קא סלקא

באי טרפסת בני ע"ייה. מפרש ר"י קסם שם עליו גבו
עשרה מן מרפסת והמרפסת גבוה מן החצר ו' ודרך קטלומה ויורדן
ומעליה למרפסת וממרפסת לחצר דרך חצר ויולאם לרשות הרבים
והמרפסת היא של בני עלייה ואין בני החצר ואוקרים אותה
עליות לפי שהמרפסת היא שלהם והא דקאמר כסמוך בשמי נזוטראות
בשכאין מן החתונה דרך עלייתו למלאות שאסורת החתונה
העליונה היינו דממרש פירקין משום שעשו מחיה בשותפות וכשלא
יעירו בני עליית הא אוקרים המרפסת או על או משום לא בשלשול
ויולה בשלשול אבל מחמת הקטלומה שורדין בהם מן העליות לא
היו אוקרין זה על או דקולס מורת מחיה עליו והשחא פרו לרב
שיחור כיון דפתחי עלייות ולטויתוסם גבוהים מן החצר כ' או יותר
למחא ומתין לת ועמוד כחצר גבוהים ו' והם כנגד העליות גדוהים
לגבי עליית בשלשול ו' יאקרו לרב בני חצר על בני עליית ע"י ורקא
כיון דתל ועמוד היו של שניהם ולא דמי למרפסת שהיא לגבי עליית
לגדה ואע"פ שחל ועמוד הוא שזה למרפסת ויכול להשתמש
למרפסת בתל ועמוד כפתח מ"מ לא מיקרי לגבי עליית כפתח אלא
בשלשול כי במרפסת אין דרורין וזוהי יכולה לאקור אל התל
לחצר אלא ע"י עליית ואע"פ שורדין בה מן העליות ומשתמשין בה
לדעת אוקרת כיון דקולס מורת מחיה עליו והא דלמחרין בשעמיתן
לכעבאין מן החתונה למלאות מחיה לגבי החתונה כוריקה אלא
משום דקולס חשיב עליו כפתח לאקור אלא דע"י קולס חשיב לגבי
החתונה תשמעין בנחת כמו בשלשול אבל כפתח לא חשיב ולא עדיף
טפי משלשול לאקור ומשני לאותן הדריס במרפסת פירוש שפתי
עליות חוך עשרה למרפסת דחו ליכא כקולס מורת מחיה:

י' דאינה משתמשת עליו בחול אלא בשלשול וחזרתה שיה לי: היינו גבוהה מזה החל י' וזו נמוכה ממנו י': מאי. לשניהם בקשה הוא והיא דילמא לגבי זריקה היה שלשול תשמישו בנחת הוא ומוחר זה שבזו

א. לזה בפתח ולזה בפתח היינו חלוצי שבין שתי חצירות שניהן שוין בו, וכן לזה בשילשול ולזה

כיצד משתתפין פרק שמיני עירובין

דברי עיסופיכס. שאחס לשים במדבר עומר לגלגולות: איפה ש' פאן
מנחמים יליף לה צפרק המורה (דף ע"ג.) דמכין ירוחאל (ה) האפיס והבט
חזקן אחד (לחס) ויהי' וכתיב (שם) מעשר הצבא מן הכור וכור שלשים סאין
מעשר דדייה כמה הר' סאין והעומר עשירית של ו' סאין ו' פאן ו' קצין
שכן ע"כ לוגין עשירית דע' לוגין ו'
לוגין עשירית של ב' לוגין חומש הלוג
והוא בינה וחומשא והיינו דקאמר ו'
רבעים ועוד. רבעים רבעי הקב
דחינו ו' לוגין ועוד בינה וחומשא:
סן ו' ירושלמים. שהרי ו' מדבריות
נעשו ה' ירושלמיות נשאר לנו לוג
מדברי וחומשא דבינה וחומשא הרי
חומש הלוג חומש לחמש בינים
והחומש בינה הוא חוספת לבינה
הששית הרי לוג וחומשו וכן נעשין
לוג ירושלמי שהרי ו' חומשין אלו
נעשו ה': הרי עס כריא. אשולל כל
כרוב: ומבורך. שאינו אוכל יותר
מדלי וכתיב (משלי יג) וצטן רשעים
תחפר: **בתנ"י** ה"ג במתמי' אגשי
חזר ואגשי מרפסת כו' ולא עיכרו.
אלו עס אלו חזל עיכרו אלו לעמלן
ואלו לעמלן. מרפסת ארוכה היא
והרבה פתחי עליות פתוחין לה ויכולן
יועצין כסולס א' לחזר וממנה לרה"ק
ואפשיין א' אורקין הולא וגבסה
מרפסת י' שלא הלכו כסולס אלא
להקל ואמרקין תורת מחייל עליו ואין
אוסקין כדמקרינן כידיל מעצקין
ולעיל דף ע"ג: סולס תורת פתח עליו
ותורת מחייל עליו והכל להקל ומת'
שני רשויות הן ואין מוציאין מזו לזו:
כל עגבסה י'. אם יש בחצר חל או
עמוד גבוה י' סמקן למרפסת רשות
מרפסת שולעת זו ושחמשיין הן כי
חזל לא בני חצר: **בסמכוס**. שהחוליא
סמכוסה למרפסת. חוליות הכור קרקע
שגטלו בחפירת הכור והקיפו בו פי
הכור קצבי: **גמ'** לזל כפסא ורס
כפסא. ב' חלירות חזל עיכרו עס

רשות אחת סמוכה לכן ונחה לשמור להשמש בה כפחה זה שהוא נוס
ליכנס: ביינו חלון שבין ה' תירוח. כלומר הלא זה מבעיה לן מחל
הדיעה אם אקור לשמור או מותר להיטין חלון שבין ה' תירוח דתקן
בני צור לא אחד מערבין לנו שנים מערבין ואם לו יעברו שנים שנים
אקורים להשמש בה אם רשות של ארבעה היא דלחן רשות פחות מד'
ומתקן אקורים בה דהא גבי עולין שבין שמי תירוח חלון (ועליך דף
ה'ה) היי צדאס פירות אלו פירות מכלל ואוכלתין חלון וצלבד שלא
יורדו לנטע לאכלל כל היכא דשוי לתריווח אקרי אהלדו וגם צביות
נמנחה מי' אמרין מקום שאין בו ד' על ד' מותר לצני רה"י ולצני
הרה"ק לבקף עליו דתקום פטור הוא הלא חתי ביה ד' אקור לתריווח.
כל זריקא ממצלה מי' טפסיה וכל שגלוב עמוק מי' טפסיה וכל שחשיב
נחם דקרינן על פתח לא גביה דקרינשו י' טפסיה ולא נמוך שמה
טפסיה: לזה צוריקא ולזה צוריקא. כל רשות שהיא בין ב' רשויות
דקשה השמאלה לשמורין לא גביה י' ולזה גביה וזמין יצולס
להשמש אלא צוריקא היא לא מביעה לי' להדינו כותל שבין ה' תירוח
ואיסקורן מפורש במשנה דקני וצלבד שלא יורדו לנטע לאכלל אקורס
עם שניהן: ביינו חרץ. דהיי גמי אקור לתריווחו דהא הפסק רשות
משחיז ויחין דתשמישו שיהא לשמורין בו דלחמ דבי' (ועליך דף ע"ב)
השמה שבין ב' תירוח עמוק מזה י' וזהו שיהא נותנין אותו לאו
לשחור לארץ דהוא לזה שחשיב עמוק ולזה בקשה בו שמענין מיה
דלי לשניהן נחת או לשניהן בקשה שניהן אקורין זו: לזה כפסח
ולזה גביה. כגון שחור או נמוכה וזמר זו נבחה ומל צנייהם שיהא
לשחור י' ולו שיהא לארץ: ביינו דרכה כר כר גונא. בפרה ומל צנייהם שיהא
לשחור וזמר זו נבחה וזמר זו נבחה וזמר זו נבחה ומל צנייהם שיהא
לשחור י' ולו שיהא לארץ: לזה כפסח ולזה גביה. כגון חצר גביהה מן החל
לן שירן זו ואסורין זו: על דהא כל שגלוב אקורין דקשה הוא או
לשחור או לא יעברו אלו עם אלו אלא אלו לעצמן ואלו לעצמן:

לרב מיהא דתנן אנשי חצר ששכחו ולא עירבו כל שנבזה י' טפחים למרפסת, מאי

מסורת הש"ס

(א) לקחמן חם. (ב) ולעיל עז. (ג) ואם. (ד) ולעיל עז. (ה) ולעיל עז. (ו) ואם. (ז) לעיל עז. (ח) ולעיל עז. (ט) ואם חתם. (י) וע"ש חס. (יא) כח יוסף. (יב) ודף פת.

הגהות הב"ח

(א) 'יום' ד"ה שבעת ימי'
(ב) גרס רס"י התם ועוד
דמשמע:

רַב נִסִּים גֵּאון

שנעשו על טהרת תרומה
וספל גופו מלאכול
ומתרומה. והמשקין
ומתמאין נמי יודוין
מלאכול כמו ששנונו
במסכת זבין. והשוטה
משקין טמאין, ושיעורו
שיעורו ברביעית. ולפיכך
לא הצריכה טומאת ערב
בפני שהיא ררבנן,
כתבתי בחזרת מהניס אלא
האוכל אוכלין טמאין ולא
השוטה משקין טמאין
טמא טומאת ערב. ואמר
אין טומאת טן התורה
עולה מדי טומאתה בו
יום.

שמיטת ילד כפתח וזה
כפתח וזה שכן חלון
שכן חצרות. היינו מתני'
והוא חילתל פקר חלון.
במורה בוריקה וזה בוריקה
היו כותל שכן שכן
חצרות. כלומר כפתח
שמיטת. זה ששילוש
שלוש שתי חצרות. והיו
מתנא חילתל. זה
כפתח וזה בוריקה זה
דרכה בר כר וזה אמר בר
תמן. קאי אהא דאיתא
במחילתל פקר חלון חלון
שכן בן חצרות נבזה
ששהיה וזה בן יציד אחד
שכן לארץ בר. זה כפתח
שלוש ששילוש וזה כפתח.
אמר בר תמן.
איתיה למרמא דיליה
במורה ההוא מימרא
דרכה בר כר וזה
דמננה.

שינוי חגגאל (המשך)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones